

hand. Slätt ingen skall os skilja, Förren Herren Gud, vår bästa vän, Santager os ur werlden hän Till sig uti Sitt stöte.

4. Men är du falsk i sinnet ditt, Och mig vill öfvergifwa, Då får jag mången sorgedrick; Får jag hos dig ej blifwa, Mitt hjerta får då djupa sår Om jag nu dig ej nånsin får, I mina lefnadsdagar.

5. Den dag jag gjorde mitt förbund, Med dig min vän så säta, Sen har jag haft mång sorglig stund. Med bleka kinder wåta Jag tänkte ofta innerlig: Min vän om du vill älska mig, och aldrig nånsin swika!

6. Så widt jag rest i werlden kring, Jag aldrig nånsin skadat, Så dällig som du är min vän, Du om mitt hjerta rådat. Jag tackar himlen för den stund, Att wi med fröjd uti den lund, Fick om vår kärlek tala.

7. De foglar uti lunden grön, Skall om vår kärlek sjunga, Och nättergalens sång så stön Och gläder med sin tunga, Och alla blomster som här är, De wittne om vår kärlek bär, Och med sin fröjd os glädja.

8. Jag afsted tar af dig min vän, Nu får jag från dig fara: Om wi nu råkas mer igen, Skall wi os sammanpara. Men Herren warre dig nu hos, Mitt skydd, min vän, min lilla ros, Och täcka lilja säta.

Stockholm,

Elméns och Granbergs Tryckeri, 1833.

\*\*\*\*\*

## Den öfvergifna Flickan.

Kärlekens låga, som mången hafwer sårat, Hon tänder upp långlor uti våra bröst; Det blir fördensfull jag får falla tårar, Som mången får sucka med ångsliga bröst.

2. Den tyngsta bördan, som jorden må'n håra, Att älska den wännen man aldrig kan få, Att lefwa uti ensligheten; Det blir wäl ingen annan belöning jag får.

3. Söka bland de rika der kan du få din like, Der kan du finna sällhet, ja glädje och fröjd; Men om du sedan saknar Guds Rike, Swad gagnar dig stor rikedom hwardöfwer du får sorg.

4. Jag wänder mig till eder, som wille mig förföra. Att käraste såg hwad jag gjorde er emot? Ni will mig förföra, det må ni göra; Ni bjuder wäl till med båd' trug och med hot.

5. Mins du intet nu hwad du lofwade och sade, När som wi stodo under himmelen den blå; Du lofte mig du aldrig skulle swika, Men nu så har du wäl gjort det ändå.

6. Du hafwer mitt hjerta med otro be-seglat, Jag tänkte att ingen skull' bryta det upp; I flera år med falskheten spelat, Och jag för min trohet har sådant ej förstått.



7. Nu har du fått din life här uppå  
jorderike. Du söker att föröka din rikedom,  
Att jag har blifwit öfvergifwen; Det wäl-  
ler intet annat än min fattigdom.

8. Jag må nu wäl säga den wännen  
jag älskat, Han war mig ohuld, Jag må  
mig sjelfwer förja till döden. Att wän-  
nen, att wännen, det är för din skull.

9. Werlden han synes wäl wara stor och  
wider; Men för mig så görs han mycket mörk  
och trång. Det är allt af kärlek jag lider, Han  
fräter mitt hjerta och gör mig stor twång.

10. Jag önskar du hörde min sorg och min  
suckan, Jag kan icke längre från tårar hålla  
mig, En ingen hafwer jag som mig försör-  
jer, Nu är all fågnad borta, nu saknar jag dig.

11. Jag får i enslighet min werld ige-  
nomwandra, Oräkneliga stjernor på him-  
melen blå, Så äro de suckar och tankar  
som nu, Ifrån mitt flåmda hjerta gå.

12. Men hwad gagnar mina öden här att  
strifwa, När ingen i werlden det känner el-  
ler wet. Om jag mitt hjerta skulle sönderrif-  
wa, Så kan det ej hjelpa om jag än blodet gret.

13. Jag wänder mig ifrån eder som wille  
mig förskjuta, Jag nödgas att binda det öm-  
ma farwål. Jag önskar eder de saligheter njut-  
ta, Som Herren i Himmelen lofwar att ge.

14. Himmelens Herre som werlden månd'  
regera, Han styrer allt efter sin egen wis-

het; Han hjälper oss wår ära förmera,  
Att aldrig fara med någon falskhet.

15. Gud Fader omwände och mig igen-  
sände De känslor i bröstet som gifwer nå-  
gon fröjd, Att jag uti motgångars timma  
må fatta Tålamod och göra mig nöjd.

16. Den högsta skatten, den största för-  
delen Är den till att ställa sitt lefwerne  
så, Att wi uti ewigheten med Fadren  
på högra sidan månde stå.

17. Jag önskar din kärlek må grönska  
och blomstra Till din hulda maka intill  
Eder dödd, Fast du mitt hjerta hafwer sönd-  
rat, Jag bluder för sista gången Adjd.

### F r i a r n.

Gief jag mig ut en afton sen, I lunden  
att spatsera, Der mötte jag min lilla wän,  
Med rosor utstoffera'. Mitt hjerta brann af  
kärlighet, Till hennes dygd och dårlighet,  
Min tåka ros och lilja.

2. Kom, kom min wän och sätt dig ned,  
Hos mig i lunden gröna, Att wi oss måge  
talas wid Om kärleksblomster sköna. Min  
wän, om du vill älska mig, Så sätter jag  
min lit till dig, Min enda tröst på jorden.

3. Mitt hjerta jag till kärlekspant, Att dig  
will ge min lilja, Dertill också min högra